ממדבר צן עד רחב לבא חמת: ויעלו בנגב
ויבא עד חברון ושם אחימן ששי ותלמי ילידי
הענק וחברון שבע שנים נבנתה לפני צען מצר
מצרים: ויבאו עד נחל אשכל ויכרתו משם
זמורה ואשכול ענבים אחד וישאהו במוט
בשנים ומן הרמנים ומן התאנים: למקום ההוא
קרא נחל אשכול על אדות האשכול אשר כרתו
משם בני ישראל: וישבו מתור הארץ מקץ
ארבעים יום: וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן
ואל כל עדת בני ישראל אל מדבר פארן קדשה
וישיבו אתם דבר ואת כל העדה ויראום את
פרי הארץ: ויספרו לו ויאמרו באנו אל הארץ
אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה
פריה: אפס כי עז העם הישב בארץ והערים
בצרות גדלות מאד וגם ילדי הענק ראינו שם:
עמלק יושב בארץ הנגב והחתי והיבוסי והאמרי
יושב בהר והכנעני יושב על הים ועל יד הירדן:
ויהס כלב את העם אל משה ויאמר עלה נעלה
וירשנו אתה כי יכול נוכל לה: והאנשים
אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל
העם כי חזק הוא ממנו: ויציאו דבת הארץ
אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ
אשר עברנו בה לתור אתה ארץ אכלת
יושביה הוא וכל העם אשר ראינו בתוכה
אנשי מדות: ושם ראינו את הנפלים בני

וסליקו ואלילו ית ארעא ממדברא
דצן עד רחוב למעלי חמת: וסליקו
בדרומא ואתא עד חברון ותמן
אחימן ששי ותלמי בני גברא
וחברון שבע שנין אתבניאת קדם טאנס
דמצרים: ואתו עד נחלא דאתכלא
וקצו מתמן עוברתא ואתכל
דענבין חד ונטלוהי באריחא
בתרין ומן רימוניא ומן
תיניא: לאתרא ההוא קרא
נחלא דאתכלא על עיסק אתכלא
דקצו מתמן בני ישראל: ותבו
מלאללא ארעא מסוף ארבעין
יומין: ואזלו ואתו לות משה ולות
אהרן ולות כל כנשתא דבני ישראל
למדברא דפארן לרקם ואתיבו
יתהון פתגמא וית כל כנשתא
ואחזיאונון ית איבא דארעא:
ואשתעיו ליה ואמרו אתינא
לארעא דשלחתנא ואף עבדא
חלב ודבש היא ודין איבה: לחוד
ארי תקיף עמא דיתיב בארעא
וקרויא כריכן רברבן לחדא ואף
בני גבריא חזינא תמן: עמלקאה
יתיב בארע דרומא וחתאה ויבוסאה
ואמוראה יתיב בטורא וכנענאה
יתיב על ימא ועל כיף ירדנא: ואצית
כלב ית עמא למשה ואמר
מיסק ניסק ונירת יתה ארי מיכל
ניכול לה: וגבריא די סליקו
עמיה אמרו לא ניכול למיסק
לות עמא ארי תקיף הוא מננא:
ואפיקו שום ביש על ארעא די
אלילו יתה לבני ישראל למימר
ארעא די עברנא בה לאללא
יתה ארע מקטלא יתבהא היא
וכל עמא דחזינא בגוה אנשין
דמשחן: ותמן חזינא ית גבריא

ממדבר צן עד רחב לבא חמת.
הלכו בגבוליה במצר ורחב
כמין גאם. הלכו רוח גבול
דרומי ממקצוע מזרח עד
מקצוע מערב כמו שצוה
משה עלו זה בנגב. דרך
גבול שפת דרומית של ארץ
ישראל לכן. והוא ממדבר צן
שהוא במקצוע דרומית מזרחית
עד הים שהים הוא גבול מערבי
ומשם חזרו והלכו כל גבול
מערבי על שפת הים עד לבו
חמת שהוא אצל הר ההר
במקצוע מערבית צפונית כמו
שמפורש בגבולות הארץ בפרש'
אלה מסעי: ויבא
עד חברון. כלב לבדו
הלך שם ונשתטח
על קברי אבות
שלא יהא ניסת
לחבריו להיות
בעצתם. וכן הוא
ולו אתן את
הארץ אשר דרך בה. ונא'
ויתנו לכלב את חברון. שבע
שנים נבנתה וגו'. אפשר שבנה
חם את חברון לכנען בנו הקטן
קודם שיבנה את צוען למצרים
בנו הגדול. ואם תאמר לא [illegible]
אלא שהיתה
מבורכת בכל
טוב על אחד
שבעה בצוען:
ולהודיעך
שבחה של ארץ ישראל שאין
לך טרשין בכל ארץ ישר'

יותר מחברון לכך הקצוה לקבורת
מתים. ואין לך מעולה בכל הארצות
כמצרים. שנ' כגן יי' כארץ מצרים. וצוען
היא המעולה שבמצרים ששם
מושב המלכים. שנ' כי היו בצוען שריו
והיתה חברון טובה ממנה שבעת חלקי':
זמורה. שוכת גפן ואשכול ענבים תלויה
בה: ממשמע שנ' במוט איני יודע
שהוא בשנים מה ת"ל בשנים. בשנ'
מוטות. הא מיכן שמונה נטלו

שמונה שלו נטל אחד של תאנה ואחד
ואחד של רמון. ואם חפץ אתה לידע
כמה משאוי אחד מהם צא ולמד מאבנים
שהקימו בגלגל הרימו לכם איש אבן
אחת על שכמו. ושקלום רבותינו משקל
אחת ארבעים סאה. וגמירי טוענין דרולי
איניש על כתפיה אינו אלא שליש משאוי
משאוי. שמסייעין אותו להגביה. יהושע
וכלב לא נטלו כלום. לפי שכל עצתן להוציא
דבה נתכוונו כשם שפריה משונה

כך עמה משונה: וישובו מקץ ארבעים יום
והלא ארבע מאות פרסה על ארבע
מאות פרסה היא ומהלך אדם בינוני
עשר פרסאות ביום הרי מהלך
ארבעים יום מן המזרח
למערב והם הלכו ארכה ורחבה. אלא
שגלוי לפני הק' שיגזור עליהם יום לשנה
קיצר לפניהם את הדרך: וילכו ויבאו
מהו וילכו להקיש הליכתן לביאתן מה
ביאתן בעצה רעה אף הליכתן בעצה

רעה: וישיבו אותם דבר. את משה ואת
אהרן: זבת חלב ודבש היא. כל דבר
שקר שאין אומרין בו קצת דבר אמת
בתחילתו אין מתקיים: בצרות. לשון
חוזק. ותרגומו כריכן לשון בירניות
שלוח. לשון ארמי: כריך שגול
עמלק יושב בארץ וגו' לפי
שנכוו בעמלק כבר הזכירוהו
מרגלים כדי לייראם: עמלק
יושב בארץ הנגב [illegible]
[illegible]
[illegible]

ועד שהוכרת
לחזור על
עקבם [illegible]
[illegible]